

NAŠ PATNÉ STRANĚ

James
Datterson

KIO KAN

edice
KLOKAN

Copyright © 2017 by James Patterson
Translation © Jan Mrlík, 2020
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

This edition arranged
with Kaplan/DeFiore Rights
through Graal Literary Agency.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Postavy a události vylíčené v této knize jsou smyšlené.
Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať živými,
či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná
a autorem nezamýšlená.

Z anglického originálu The People vs. Alex Cross
vydaného v roce 2017 nakladatelstvím
Little, Brown and Company, a division of Hachette Book
Group, Inc. přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Hermína Vojtěchovská
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2021
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-537-0

*Pro Carole, mou malou sestřičku,
jednu ze tří mých naprostých favoritů
a rozhodně nejchytřejší z Pattersonů.*

Prolog

HORKÝ LETNÍ VEČER

Jedna

Z nitra rozlehlého bílého domu v koloniálním stylu stojícího ve stinné ulici, kde to vonělo kvetoucími divokými rostlinami, volala žena příjemným jižanským přízvukem: „TW Dva! Kde jsi? Máma potřebuje, abys hned zaběhl do obchodu.“

Chvíli bylo ticho, než zavolala podruhé: „TW Dva! Dvojko!“

Timmy Walker mladší neboli TW Dva či Dvojka byl dvanáctiletý kluk, který stál těsně při kraji lesa, jenž se přimyká ke dvoru za domem.

Jít do obchodu? pomyslel si Dvojka. Měl na práci lepší věci než jet kvůli mámě na kole celou tu cestu tam a zpátky. Vlastně měl na práci daleko lepší věci.

Otevřely se dveře na zadní verandu a zaskřípaly.

„Dvojko, no tak, už ať jsi tady! Nenalákám tě ani na zmrzlinový pohár, až se vrátíš?“

To znamenalo velké pokušení, ale Dvojka se rozhodl provést, co měl v plánu, a pustil se po dobře známé stezce, která vedla z kopce ke dřevařské cestě a k potoku, který v četných meandrech protékal lesem. Připozdívalo se. Sluneční paprsky měděné barvy už dopadaly hodně zešikma, vzduch si však ještě uchovával horkost a panovalo lepkavé dusno.

Dvojka držel v ruce starý otlučený dalekohled, který dostal od dědečka, a říkal si: *Horko, dusno. To je dobré. Nejspíš se v tomhle večerním vedru dá čekat větší aktivita a bude to pokračovat až do noci.*

Zkontroloval své tričko a šortky s maskovacím vzorem a pomyslel si: *Oblečení mám perfektní. Takhle bych se měl dostat fakt blízko, jsem na to dobře vybavený.*

Kolem hlavy mu pískali komáři. Plácl dlaní po tom, který mu sedl na ucho. Slyšel postupně sílicí vrzání cikád na

okolních stromech a ucítil kouř nějakého vzdáleného ohně. Zalovil v kapse a vytáhl cigaretu, kterou štípl mámě z jejího tajného balíčku.

Zapálil si, vtáhl kouř a vyfoukl ho na komáry. Tohle pomůže.

Dvojka pokuřoval, i když přecházel potok a pokračoval po dřevařské cestě, která se půldruhého kilometru táhla při břehu potoka, než od něj odbočila. Pustil se vlevo a pak začal stoupat do kopce, ale vždycky po několika krocích se zastavoval a poslouchal. Nic.

I tak si byl chlapec jistý, že dnes večer uvidí něco dobrého. V pátečním podvečeru na konci léta je ta nejlepší doba. A člověk je nemusí napřed slyšet. To už zjistil, že?

Když se Dvojka přiblížil k vrcholu stráně, zahalil si hlavu maskovací sítí, která měla skoro stejný vzor jako tričko a šortky. Pomalu se kradl k temeni kopce a vyhlížel skrz spleť křovin a šlahounů popínavých rostlin. Slunce brzy zajde. Nic.

Udělal ještě krok. Nic. Další krok.

Támhle!

Dvojka se usmál a příkrčeně se kradl ze svahu k pasece na konci rozježděné blátivé cesty. Kolem se válely plechovky od piva a sáčky od jídla, hromada vysekaného křoví a na protějším okraji paseky stála osamělá modrá Toyota Camry.

Motor neběžel. Všechna okénka byla stažená. Rádio nehrálo. Dvojka si byl docela jistý, proč tady to auto je. Zdvihl dalekohled k očím a zaměřil se na zadní sedadlo toyoty, kde se hemžili dva lidé.

Dvojka spatřil nahá záda jednoho z nich. Děvče!

Výborně.

A blondýna! Ještě lepší.

Náhle se posadila; mohlo jí být asi sedmnáct nebo osmnáct a byla nádherná. Pak se vedle ní posadila druhá svlečená blondýna, mladší, také velmi krásná. Začaly se líbat a laskat.

Dvě

Dvanáctiletý kluk si říkal, že z toho snad dostane infarkt, protože při tom pohledu nemohl ani dýchat. Dvojka roztřeseně spustil dalekohled, sáhl do kapsy a vytáhl iPhone 4, který koupil z druhé ruky na internetu. Našel ikonu kamery a stiskl ji.

Tohle bude boží, pomyslel si. Na tohle nikdo nezapomene.

Potichu postoupil o krok, pak ještě o jeden, a dostal se až na okraj mýtiny. Chvilku se zase soustředil na dvě vášnivé dívky na zadním sedadle auta, ale po dalekohledu už nesáhl.

Teď byl na výpravě. Dvojka zvolil palcem na kameře režim videa a stiskl tlačítko Record.

Zůstával těsně na kraji lesa ve stínu stromů a obcházel celou světlinu, minul hromadu kletí a blížil se k toyotě zezadu zprava. Představoval si, že je jaguár, a postupoval pomaličku a opatrně po náspu kolem cesty, dokud auto s děvčaty neměl poněkud níž a necelých dvacet kroků daleko.

Z tohoto úhlu viděl, že obě dívky jsou úplně nahé. Fascinovalo ho to a byl pěkně nervózní; na jedné straně by rád šel ještě blíž, a nejradši přímo na to zadní sedadlo, kdyby to šlo. Ale tím by se nikam nedostal, že ano...

Měl na ně dokonalý výhled. A světlo bylo pořád ještě dobré. Nepochyboval, že to bude dosud jeho nejlepší dílo. *Dvě blondýny! Budu za hrdinu!*

Dvojka se skoro nahlas zasmál, ale tu jako by zkameněl – jedna dívka odtáhla ruku z prsu té druhé a sjížděla jí dolů, směrem...

Chlapec zaslechl vrčení motoru a rozhlédl se. Připadalo mu, že rychle přijíždí nějaké auto a blíží se k pasece. Dívky to také zaslechly a rychle shledávaly šaty.

To si děláte srandu? zasténal v duchu Dvojka.

Pak zaslechl zaječení. Podíval se zase k autu. Jedno z děvčat zíralo z okna přímo na něho.

„Támhle je nějaký perverzní kluk v maskáčích!“ vykřiklo.
„On nás natáčí!“

Dvojka se vylekal a dal se na útěk. Prchal hlouběji do lesa a po chvíli zabočil zpátky do směru, odkud přišel, přeska-koval kmeny, shýbal se pod větvemi a usmíval se, jako by právě unikl z nějaké hradní věže s královským klenotem v kapse.

A svým způsobem to byla pravda, no ne? Mrkl na telefon, který svíral pevně v dlaní, ale utíkal dál k cestě. To nebude jen boží video, které chtěl získat, ale ještě něco...

Dvojka zaslechl, jak druhé auto se řvoucím motorem vyjelo na paseku a prudce zastavilo. Jedno z děvčat vyřísklo.

Chlapec se zastavil a ohlédl. Tvář měl pokrytou potem. Snažil se prohlédnout skrz husté listí stromů.

Říkal si, že by měl zmizet a co nejrychleji se vrátit domů, stáhnout video do počítače a celou noc si užívat své vítězství, než se pokusí přijít na to, kterým webovým stránkám by je měl prodat. Přirozená zvědavost ho však hnala zpátky k okraji světliny.

Slunce zapadalo. Na paseku uléhaly stíny. Vedle toyoty stála bílá dodávka ford s nějakým nadupaným motorem běžícím na volnoběh. Blokovala Dvojce výhled na obě dívky.

Zdvíhl k očím dalekohled a viděl, že skla dodávky jsou silně zatmavená. Magneticky přichycené logo na boku obráceném k němu neslo nápis DISH NETWORK.

Satelitní televize? Tady v lese? Není to náhodou...

„Nechte mě!“ vykřikla jedna z dívek z opačné strany dodávky. „Prosím vás! Nedělejte to! Pomoc! Kluku! Pomoz nám, ty kluku!“

Dvojka pochopil, že volá na něho, ale nevěděl, co má dělat.

Následoval další křik, hlasitější, zděšený. Jedna z dívek plakala, naříkala a prosila o smilování.

Dvojka se začal bát, až se roztrásl. Hlas v hlavě na něho ječel *Utíkej!*

Zaznělo prásknutí dvířek od auta. Zasuňuly se boční dveře dodávky a naříkání dívek se ztlumilo.

Asi jsem pěkný mizera, že jsem natáčel to video, pomyslel si Dvojka, ale tohle je vážně průser. Musím něco udělat.

Chvatně šátral v kapse, až vytáhl malou magnetickou přídatnou čočku a tu přitiskl k objektivu fotoaparátu na mobilu. Přešel z režimu videa do fotografování a zaostřil na zadní registrační značku dodávky, vzdálené asi šedesát metrů, kterou ozařovala parkovací světla.

Rozsvítily se čelní reflektory dodávky. Motor zaburácel. Odjížděli.

Dvojka stiskl tlačítko hlasitosti, aby fotografoval bez blesku a autofokusu. *Cvak, cvak, cvak.* Celkem se mu podařilo pět záběrů, ještě než se dodávka rozjela, nabrala rychlost a zmizela z paseky.

Chlapec se díval za odjíždějící dodávkou a pak přiložil k očím okuláry dalekohledu, aby se podíval na toyotu. V posledních zbytcích světla viděl, že je prázdná. Nic se tam nehnulo. Obě dívky zmizely.

Začal se třást a dělalo se mu nevolno. Ty holky přece křičely.

Dvojka se rozhodl, že musí něco udělat. To porno musí vymazat, taky vymyslet nějakou báchorku, proč tohle všechno viděl, a pak to ohlásit na policii. Najdou opuštěnou toyotu, přijdou na to, co byly ty holky zač a zjistí, kdo řídil tu dodávku satelitní firmy.

A musí to všechno udělat co nejdřív.

Podíval se na telefon. Vymáčkal 911, ale nedostal spojení. *Není signál,* přečetl si na displeji. Bude se muset vrátit na druhou stranu potoka, kde by se měl signál zlepšit.

Dvojka se rozhlédl, aby se zorientoval, a vydal se k dřevařské cestě. Než k ní dorazí, bude už tma, ale po těchto lesích chodil už od čtyř let.

Když došel k dřevařské stezce, vyšel mu za zády měsíc ve třetí čtvrti. Rozběhl se, vyklusal na kopec a překonal ho.

Právě v místě, kde cesta začala být zase svažité, Dvojka zachytil pohledem něco temného, masivního a dlouhého, co letělo přímo na něho.

Pokusil se shýbnout, ale bylo pozdě.

Chlapci narazilo do krku chlapské předloktí a přiškrtilo ho. Pod Dvojkou se podlomily nohy, následoval tvrdý náraz, který mu otrásl celým tělem, rukama i hlavou, načež se zhroutil na dřevařskou cestu.

Cítil, že si při pádu zlomil nějakou kost, a ošklivě si narazil hlavu. Před očima jako by se mu rozsvítily hvězdy a prudce rozhodil bezvládnýma rukama. Mobilní telefon mu vyletěl z prstů někam do lesa a Dvojka zjistil, že má vyražený dech.

Vteřinku, možná dvě byl natolik otřesený, že viděl jen stíny a tmu. Neslyšel nic víc než zvuky, které vydával sám, protože se dusil a v celém těle cítil bolest.

Pak těsně vedle sebe zaslechl mužský hlas. „Tak co,“ řekl ten člověk. „Kampak jsi to tak spěchal, mládenče?“

První část

**PLATINOVÝ ODSTÍN
POŠKOZUJE MOZEK**

Kapitola 1

Hleděl jsem do zrcadla v ložnici a pokoušel se uvázat dokonalý uzel na kravatě.

Bylo to jednoduché, rituál, který jsem prováděl každý den, než jsem šel do práce, a přece jsem to nedokázal udělat pořádně.

„Ukaž, Alexi, já ti pomůžu,“ řekla Bree a postavila se mi k boku.

Nechal jsem vázanku viset kolem krku a zabručel jsem: „Nervy.“

„To se dá pochopit,“ přikývla Bree, vklouzla přede mě a srovnala oba konce kravaty.

Měřím o dobrých patnáct čísel víc než moje žena, a tak jsem na ni shora v úžasu zíral, jak snadno ten uzel zvládla.

„Chlapi tohle nikdy nedovedou,“ řekl jsem. „Musíme se za toho druhého postavit, abychom mu svedli uvázat kravatu.“

„To je jenom rozdílnou perspektivou,“ mínila Bree, přitáhla mi uzel ke krku a sklopila a urovnala ohrnutý límec. Zaváhala a pak se na mě rozšířenýma očima s obavou podívala. „Teď už jsi přichystaný.“

Necítil jsem se moc dobře. „Myslíš?“

„Věřím ti,“ řekla Bree, vytáhla se na špičky a zaklonila hlavu. „Všichni ti věříme.“

Políbil jsem ji a sevřel do pevného objetí.

„Miluju tě.“

„Vždycky a napořád,“ dodala Bree.

Když jsem ji pustil z náručí, podezřele se jí leskly oči.

„Teď nasad pokerový výraz,“ řekl jsem a prstem ji pohladil po bradě. „Víš, co nám říkaly Marleyová a Naomi.“

Vytáhla papírový kapesníček a osušila si oči, zatímco já jsem si oblékal sako.

„Lepší?“ zeptala se Bree.

„Perfektní,“ odpověděl jsem a otevřel dveře z ložnice.

Do zbývajících tří ložnic na patře bylo také otevřeno a ve všech byla tma. Sestoupili jsme do přízemí. Celá rodina už se sešla v kuchyni. Moje babička Nana, které je devadesát a něco. Damon, nejstarší syn, který přijel z Univerzity Johnse Hopkinse. Jannie, v té době ve třetím ročníku střední školy a běžecká hvězda. A Ali, předčasně dospívající devítiletý syn. Všichni byli ustrojení, jako by se chystali na pohřeb.

Když mě Ali uviděl, rozplakal se. Přiběhl ke mně a pevně mě objal.

„No tak, no tak,“ chlácholil jsem chlapce a pohladil ho po hlavě.

„To není fér,“ vzlykal Ali. „To není pravda, co o tobě povídají.“

„Samozřejmě že není,“ souhlasila babička Nana. „Nesmíme si jich prostě všímat. Jsou to jen slova, která nikomu neublíží.“

„Slova dokážou ublížit, Nano,“ namítla Jannie. „Dobře vím, jak se Ali cítí. Měla bys vidět, co se píše na sociálních sítích.“

„Nevšímej si toho,“ radila jí Bree. „Stojíme všichni za tvým otcem. Hlavní je naše rodina.“

Stiskla mi ruku.

„Tak pojďme,“ řekl jsem. „Hlavy vzhůru. Nevzdávejme to.“

Babička Nana sáhla po kabelce a zabrblala: „Ráda bych k tomu řekla svoje. Nejradši bych si tuhle do kabelky schovala pánev a někoho z nich s ní praštila.“

Ali přestal fňukat a rozesmál se. „Nemám ti jednu přinést, Nano?“

„Až příště. Stejně bych ji použila, jen kdyby mě vyprovokovali.“

„Pánbu jim pomoz, kdyby to zkusili, Nano,“ poznamenal Damon a všichni jsme se zasmáli.

Už jsem se cítil přece jen o něco líp. Koukl jsem na hodinky. Tři čtvrtě na osm.

„Tak jdeme,“ řekl jsem a vydal se k venkovním dveřím.

Tam jsem se zastavil a poslouchal, jak se za mnou řadí celá rodina.

Zhluboka jsem se nadechl, napřímil ramena jako mariňák v pozoru, stiskl kliku, otevřel dveře a vyšel na verandu.

„To je on!“ vykřikla nějaká žena.

Rozzářila se výkonná lampa a z hloučku supů z médií a nenávislných bláznů se ozval povyk. Ti všichni se shlukli na chodníku před naším domem na Páté ulici v Jihovýchodní čtvrti Washingtonu.

Stálo jich tam patnáct či dvacet, někteří vyzbrojení kamerami a mikrofony, jiní transparenty, které mě očerňovaly, a všichni na mě hulákali otázky nebo nadávky. V tom blázinci jsem nikomu z nich pořádně nerozuměl. Potom nějaký muž s výrazným barytonem zařval dost hlasitě, aby ho v tom rámusu bylo slyšet.

„Uznáváte vinu, doktore Crossi?“ hulákal. „Zastřelil jste chladnokrevně ty lidi?“

Kapitola 2

Před náš dům přijel suburban se zatmavenými skly.

„Držte se pohromadě,“ nabádal jsem svou rodinu. Otázku, kterou na mě ten člověk vykřikl, jsem ignoroval. Otočil jsem se na Damona: „Prosím tě, pomoz babičce.“

Syn přistoupil k Naně a všichni jsme se jako sevřené klubko vydali dolů po schodech a na chodník.

Jeden z reportérů mi nastrčil mikrofon před obličej a křičel: „Doktore Crossi, kolikrát jste tasil pistoli během služby?“

O tom jsem neměl ponětí a nevšímal jsem si ho, ale babička Nana odsekla: „Kolikrát jste se takhle pitomě ptal, když jste se honil za nějakou blbostí?“

Potom už jsem musel napřít všechny vnitřní síly, abych situaci dokázal zvládnout a my mohli přejít chodník k suburbanu. Když jsem viděl, že celá rodina už bezpečně sedí uvnitř SUV, nastoupil jsem na místo spolujezdce a zabouchl dvířka.

Babička Nana si dlouze vydechla.

„Já je tak nenávidím!“ zasyčela Jannie, když jsme vyjžděli.

„Jako by chtěli tátu sežrat,“ dodal Ali.

„Jsou to mizerní paraziti,“ přidal se řidič.

Zanedlouho jsme dojeli před washingtonský justiční palác na Indiana Avenue. Tvoří jej budova se dvěma křídly postavená z hladkého vápence, jejíž vstupní halou je atrium z oceli a skla, a před níž se prostírá docela rozlehlé prostranství lemované pěstěnými parčíky. Jestli u našeho domu čekalo dvacet supů, pak zde na můj střet s chladnou spravedlností číhalo šedesát šakalů.

Moje obhájkyňe Anita Marleyová zde už byla také a čekala u obrubníku.

Tahle vysoká žena se sportovní postavou, kaštanově hnědými vlasy, pihovatá a s pronikavými smaragdově zelenými očima, kdysi studovala na Texaské univerzitě a za její tým hrávala volejbal. Poté absolvovala mezi nejlepšimi právnickou fakultu v Rice. Byla elegantní, drzá, bujará, a v soudní síni vystupovala pěkně drsně, a právě z těchto důvodů jsme si ji najali.

Marleyová mi otevřela dvířka auta.

„Od této chvíle budu mluvit jenom já, Alexi,“ řekla pannačně ještě dřív, než ke mně dolehl křik lidí, kteří mě obviňovali a zesměšňovali, a to daleko hůř, než jak tomu bylo před domem.

Podobné události už jsem v dřívějších dobách zažil: bandu lidí, kteří se sbíhali u velkých procesů spolu s místními novináři i zástupci celonárodních médií, dychtícími nakrmit syrovým masem obludu produkující v kabelové televizi

zpravodajství po čtyřiaadvacet hodin denně. Jenže dříve jsem nebyl tím syrovým masem já.

„Mluvte s námi, Crossi!“ křičeli na mě. „Jste vy tím problémem? Jste to vy a vaše kovbojské způsoby, proč se stala americká policie tím, čím je? Že stojí nad zákonem?“

To jsem nedokázal přejít mlčením a odvětil jsem: „Nikdo nestojí nad zákonem.“

„Nic neříkejte!“ zasyčela Marleyová, popadla mě za loket a vedla přes náměstíčko k hlavnímu vchodu do soudní budovy.

To hejno sršňů šlo s námi, stále bzučelo a bodalo.

Zpoza houfu novinářů křičel jakoby vyděšeně nějaký chlap: „Nestřílej na mě, Crossi! Nestřílej!“

Neubráníl jsem se a podíval se po nich. Někteří nesli plakáty, na nichž byl můj obličej přemalovaný velkým červeným X a pod tím text KONEC POLICEJNÍHO NÁSILÍ nebo VINEN PODLE OBŽALOBY!

Přede dveřmi z neprůstřelného skla se Marleyová zastavila a obrátila se proti reflektorům, kamerám a mikrofonům. Napřímil jsem se v ramenou a zvedl hlavu.

Moje obhájkyňe pozvedla ruku a hlasitě, zřetelně prohlásila: „Doktor Cross je nevinný člověk a bezúhonný policejní důstojník. Velmi vítáme možnost, že konečně dostane příležitost očistit své dobré jméno.“

Kapitola 3

Policisté na stanovišti bezpečnostní kontroly se dívali, jak vcházím do justičního paláce a za mnou povykuje tlupa novinářů.

Seržant Doug Kenny, náčelník justiční stráže a můj starý přítel, mě přivítal: „Stojíme při tobě, Alexi. Podle toho, co jsem slyšel, to byly dobré rány. Po čertech dobré rány.“

Zbývající tři policisté přikyvovali a usmívali se na mě, když jsem procházel rámem detektoru kovů. Venku se kohorta lidí z médií sesypala na mou rodinu, která rovněž vcházela do soudní budovy.

Babička Nana, Damon a Jannie se dostali dovnitř nejdřív a vypadali maličko otřeseně. Ali a Bree přišli okamžik po nich. Když se dveře zavřely, Ali se otočil po reportérech civících přes sklo. Pak jim ukázal prostředníček ve všeobecně známém gestu.

„Ali!“ okřikla ho Nana a popadla ho za límec. „Takové chování je nepřijatelné!“

Ale chlapi z ostrahy se na něho usmívali a pochechtávali se, takže Ali nejevil ani dost málo výčitek svědomí.

„Drsný kluk,“ utrousila Anita a vedla mě k výtahům.

„Chytrý kluk,“ ozvala se mladá Afroameričanka, která se mi zjevila po boku. „A vždycky byl.“

Objal jsem ji rukou kolem ramenou, přitiskl ji k sobě a políbil ji na čelo.

„Díky, že jsi přišla, Naomi.“

„Můžeš se na mě vždycky spolehnout, strejdo Alexi,“ odpověděla.

Naomi Crossová, sestra mého zemřelého bratra Aarona, se vlastní pílí vypracovala v uznávanou obhájkyni v trestních věcech a rovnou skočila po příležitosti mi pomáhat a přitom na případu spolupracovat s vyhlášenou Anitou Marleyovou.

„Jaké mám šance, Anito?“ zeptal jsem se, když se za námi zavřely dveře výtahu.

„Tak tuhle hru já nehraju,“ opáčila stroze a upravila si manžety bílé halenky. „Vyložíme porotě fakta a potom necháme na porotcích, aby rozhodli.“

„Ale viděla jste přece důkazy, které předkládá státní zástupce.“

„A mám taky přibližnou představu o jejich teorii. Myslím, že naše verze je přesvědčivější a mám v úmyslu ji prezentovat co nejlíp.“

Věřil jsem jí. Jenom během posledních šesti let získala Marleyová vítězství v osmi velmi významných případech lidí souzených pro vraždu. Když mě obvinili z dvojnásobné vraždy, oslovil jsem ji a očekával jsem, že odmítne, protože je „příliš zaměstnaná“. Místo toho hned další den přiletěla z Dallasu do D. C. a od té doby se starala o mou obhajobu.

Anita se mi zamlouvala. Nezatěžovala se podružnostmi. Bleskově jí to myslelo, a nezdráhala se využít svého šarmu, pěkného vzhledu nebo hereckých vloh, aby pomohla klientovi. Viděl jsem, jak tohle všechno uplatnila vůči soudci, který přehlédl výsledky několika předsoudních rozhodnutí, v nichž – až na několik nejasných případů – snadno získala vítězství.

Jenže nezastírala, že můj případ patří k těm nejsložitějším, s jakými měla tu čest, přičemž jeho nitky sahají hluboko do mé minulosti.

Uběhlo už skoro patnáct let od doby, kdy psychopat Gary Soneji začal unášet a vraždit lidi. Já jsem ho poslal do vězení, on však po několika letech z kriminálu utekl a začal sestavovat bomby.

Několik jich odpálil a zabil větší množství lidí, než se nám ho povedlo zahnat do kouta v jednom opuštěném rozlehlém tunelovém systému pod Manhattanem. Skoro mě tehdy zabil, ale ještě jsem ho stačil postřelit. Odklopýtal pryč a ztratil se ve tmě, načež vybuchla bomba, kterou měl u sebe.

Uplynulo skoro deset let. Můj parták u Metropolitního policejního oddělení ve Washingtonu John Sampson šel se mnou vypomáhat do kuchyně, kterou provozovala farnost. Tu dovnitř vtrhl člověk, který Sonejimu jako by z oka vypadl, vystřelil na kuchaře a jeptišku a Sampsona trefil do hlavy.

Jako zázrakem to všichni tři přežili, ale toho Sonejiho dvojníka jsme nenašli.

Ukázalo se, že existuje jakýsi kult zasvěcený Sonejimu, který se prezentuje na temném webu. Prošetřování tohoto

kultu mě oklikou přivedlo do opuštěné továrny v jihovýchodní části Washingtonu, kde mě napadli tři ozbrojení lidé s maskami Sonejiho na tvářích. Po všech jsem vystřelil a dva z nich zabil.

Když pak policie na mé volání o pomoc přijela, ani u jedné oběti nenašla žádnou zbraň a mě obvinili z dvojnásobné vraždy a pokusu o vraždu.

Vyjeli jsme do třetího podlaží justičního paláce a dveře výtahu se otevřely. Zamířili jsme rovnou k jednací síni 9B a přitom jsme museli projít špalírem lidí, kteří se pokoušeli dostat na místa pro veřejnost. Nevšimli jsme si zuřivého syčivého šepotu, který nás přitom provázel. Vešli jsme dovnitř.

Galerie pro veřejnost už byla téměř zaplněná. Zástupci médií obsadili čtyři řady po levé straně. Přední řada za stolem prokurátora, vyhrazená pro oběti a jejich rodiny, zůstávala prázdná. Rovněž tak řada sedadel po pravé straně, rezervovaná pro mou rodinu.

„Zůstaňte stát,“ zamumlala Marleyová, když jsme minuli soudcovský stůl a dospěli k místům pro obhajobu. „Chci, aby se všichni dívali na vás. Předvedte sebedůvěru a hrdost na to, že jste polda.“

„Snažím se,“ odpověděl jsem šepem.

„Tamhle přichází prokurátor s asistentkou,“ ozvala se Naomi.

„Na ty nekoukejte,“ instruovala nás Marleyová, „ti patří mně.“

Tak jsem se tam nedíval, ale i tak jsem periferním viděním zahlédl dva zástupce prokuratury Spojených států, jak pod stůl zasunují tašky se spisy. Vedoucí prokurátor Nathan Wills svým vzhledem vzbuzoval představu, že nedokáže projít kolem vdolku, aniž by ho snědl. Bylo mu kolem pětatřiceti, ale měl těstovitý obličej a pětadvacet kilo nadváhy. Logicky to u něho vyvolávalo tendenci se potit. A hodně.

Ale Anita i Naomi mě varovaly, abych toho muže nepodceňoval. Absolvoval právnická studia na Boalt Hall při